

ACK, LJUVLIGA TIDER

Måttligt fort D-dur

D D A

Ack, ljuv - li - ga ri - der, när jag tän - ker

A A D E

på, allt hu - ru min för - ri - ga lev - nad - ha - ver

A D D A

va - rit! Hör I, ung - a pi - gor, vad jag er sä - ga

A D A E7 A

må, I, som så li - tet er - fa - rit.

A7 Hm D A

I, som så nät - ta och gran - na vil - jen va - ra,

A7 Hm D

stän - digt så vän - ten I på fri - a - re så

A Em Hm A D

ra - ra, så gjor - de jag den ti - den jag var ung.

Alltid var jag rasker på åker och på äng,
 förutom de övriga sysslor jag skötte.
 Händer och fötter, de gingo uppå mig,
 liksom de lärkevingar varit;
 otter och kvällar spann jag på slända
 fint som ett silke så fint var var ända,
 ungarlar stodo och sågo däruppå.

Och när jag var ung, så ville jag vara grann;
 klädning av slising med finaste kanter,
 strumporna färgade med rött konsjonell,
 skorna med krusade kanter,
 uppfäster mössa med band ikring kullen,
 randig var kjortelen med sko ikring fällen,
 solhylkan stärkt jag alltid måste ha.

Nu är jag gammal, jag orkar inte mer,
 ty ålderdom och skröplighet ha tagit överhanden.
 Ingen i världen mer frågar efter mig,
 evad jag mig vrider eller vänder.
 Nu passar mig bättre i spisen att sitta,
 stundom i fönstret på väderleken titta,
 tre korn i pipan, det passar mig bäst.